U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: T. H.**, zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 14, Praha 1, proti **žalovaným: 1) Městský soud v Praze,** se sídlem Spálená 2, Praha 2, a **2) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, ve věci žaloby proti nečinnosti správního orgánu, o návrhu žalovaného ad 1) na přikázání věci podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 269/2011,

takto:

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 269/2011 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 29. 8. 2011 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu proti nečinnosti správního orgánu. Jako žalovaného uvedl Městský soud v Praze, u kterého podal dne 26. 11. 2010 žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích"), o které dosud nebylo rozhodnuto. Jako druhého žalovaného uvedl Ministerstvo spravedlnosti jako nadřízený správní orgán, u kterého si žalobce stěžoval na nečinnost Městského soudu v Praze jako správního orgánu I. stupně v dané věci, o této stížnosti rovněž nebylo dosud rozhodnuto.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu postupem podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), konkrétně z důvodu vhodnosti, a to vzhledem ke skutečnosti, že žaloba směřuje proti nečinnosti Městského soudu v Praze, resp. soudního funkcionáře tohoto soudu, který v dané věci vystupuje jako správní orgán I. stupně.

Žalobce ve vyjádření k návrhu na přikázání věci uvedl, že z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v obdobných věcech rozhodoval v souladu s předmětným návrhem Městského soudu v Praze a věc přikázal Krajskému soudu v Praze, a proto předpokládá, že rovněž v nyní posuzované věci jsou dány důvody ke stejnému postupu.

Žalovaný Městský soud v Praze k návrhu na delegaci uvedl, že s naznačeným postupem souhlasí a že vzhledem k bydlišti žalobce a sídlu žalovaného se jeví jako vhodné věc přikázat Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Přestože Městský soud v Praze důvod pro přikázání věci shledal v § 9 odst. 2 s. ř. s., má zdejší soud za to, že v daném případě lze k přikázání věci přistoupit z důvodu uvedeného v § 9 odst. 1 téhož zákona. Toto ustanovení totiž upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

V takovém případě se jedná o tzv. delegaci nutnou, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. Zdejší soud je názoru, že tato situace nastala rovněž v daném případě, kdy Městský soud v Praze věc k přikázání předložil z důvodu, že u něj byla předložena žaloba na nečinnost správních orgánů, mezi nimiž rovněž figuruje Městský soud v Praze jako správní orgán I. stupně. Nejvyšší správní soud má v intencích svého rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, www.nssoud.cz, za to, že v daném případě je nutno na soudce Městského soudu v Praze pro posouzení nečinnostní žaloby směřující proti postupu předsedy tohoto soudu pohlížet jako na soudce vyloučené z projednávání věci pro potenciální možnost podjatosti. Je tomu tak proto, že postavení soudců ve vztahu k předsedovi soudu, u něhož sami působí, kdy takový předseda může v zákonem stanovených případech vykonávat ve vztahu ke jmenovaným soudcům úkoly státní správy, by mohlo zavdat objektivní pochybnost o nepodjatosti těchto soudců při rozhodování o nečinnostní žalobě směřující proti tomuto soudnímu funkcionáři. Přitom zdejší soud zdůrazňuje, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. S ohledem na právě uvedené nelze pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47, www.nssoud.cz, byl vysloven závěr, že „*směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu I. stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (§ 8 odst. 1 s. ř. s.*)“. Zdejší soud má za to, že totožný závěr plynoucí sice z odlišného skutkového stavu věci je nutno aplikovat rovněž v daném případě, tj. v případě, kdy je podána žaloba na nečinnost správního orgánu I. stupně (soudního funkcionáře tohoto orgánu), který je zároveň místně a věcně příslušným soudem k jejímu projednání a rozhodnutí. Pokud by tomu tak nebylo, má zdejší soud za to, že by došlo k porušení obecné právní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Přitom podotýká, že tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu.

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu